

רע"פ 8232/16 - דבוריית שרגל נגד עיריית תל אביב

בבית המשפט העליון
רע"פ 8232/16

כבוד השופט א' שהם

לפני:

ה המבקשת:

דבוריית שרגל

נ ג ד

המשיבה:

עיריית תל אביב

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו, מיום 5.10.2016, בעפ"א 16-06-53617, שניתן על ידי כב' השופט עמיתה מ' סוקולוב

ה המבקשת:

בעצמה

בשם המשיבה:

עו"ד נעמה בנצקי

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו (כב' השופט עמיתה מ' סוקולוב), מיום 5.10.2016, בעפ"א 16-06-53617, במסגרתו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דין של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' פרוי), מיום 15.5.2016, בתיק 08/15/74456.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 9.10.2015, החנתה המבקש את אופנוועה בתחום "שרונה" (להלן: המתחם) שבתל אביב, ובгинז זאת נקנסה על ידי המשיבה בסכום של 475 ₪. המבקש ביקש לחייב הישפט ולפיך, הוגש נגדה כתב אישום לבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו. בפסק דין, הרשע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש, על יסוד הודהתה

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

בעובdot כתוב האישום, בעבירה של "השارة רכב בגין", לפי סעיף 32 לחוק עזר לתל אביב-יפו (שמירת הסדר והnickוין), התש"מ-1980 (להלן: חוק העזר). עוד קבוע בית המשפט לעניינים מקומיים, בגדירו של פסק הדין, כי "רכב דו-גלגלי המגע מרוחב הארבעה ומchnerה' בחניתת הקטנוועים', שאינה מותרת כאמור, אינו יכול להבחן בשלוט" שהציגה המשיבה, ולפיכך, גזר את דינה של המבוקשת, בהשito עליה קנס מופחת בסך 250 ₪.

3. המשיבה ערערה על גזר הדין בבית המשפט המחויזי. בפסק דין, קבע בית המשפט המחויזי כי הערעור בדייסודה. תחילתה ציון בית המשפט המחויזי, כי לפי חוק העזר המקומי, המתחם חוסה תחת הגדרת "ג", ולפיכך למשיבה לא הייתה חובה להציב שלוט המורה על כר, "בכל אתר ובכל פינה בגין". עוד ציון בית המשפט המחויזי, כי באותה עת היה במתחם שלוט ברור ובולט לעין, וכן עמודונים המלמדים על קיומו של איסור על הכנסת כל רכב דו-גלגלי לתוך תחומי המתחם. בנוסף, נקבע, כי הטעמים שמנוה בית המשפט לעניינים מקומיים להפחחתה הקנס שהושת על המבוקשת, אינם בעליים כדי "נסיבות מיוחדות", המצדיקות את הפחתתו של הקנס. לאור האמור, קיבל בית המשפט את הערעור, והשית על המבוקשת את תשלום הקנס בסכום המקורי של 475 ₪.

בקשות רשות הערעור

4. ביום 27.10.2016, הגישה המבוקשת בקשה רשות ערעור לבית משפט זה. לפי הנטען בבקשת רשות הערעור, הودאהה של המבוקשת ניתנה תחת הנהחה שהדבר יוביל להפחחתה הקנס, ولو ידעה שהמשיבה תערער על פסק דין של בית המשפט לעניינים מקומיים, ושערעורה יתקבל, לא הייתה מודה בוציע העבירה. זאת, מכיוון שגם כוים סבורה המבוקשת שהקנס שניית לה "היא מופרך להפליא". שיקול נוסף, שהנחה את המבוקשת, לפי הנטען בבקשת רשות הערעור, בעת שהזודהה בוציע העבירה, הוא ש"לא להמשיך ולהטריד את המערכת ולא לbezבז כספי ציבור". ואולם, לדבריה, המשיבה היא שהמשיכה "להטריד את המערכת" והצליחה אף להביא לכך שיתרת הקנס, בסכום של 225 ₪, סכום ממשמעותי עבור המבוקשת, תוטל עליה, ובשל כך נאלצה המבוקשת להגיש את הבקשה לרשות הערעור. בבקשת נטען עוד, כי האדם הסביר לא יכול להסיק שרחוב מרוצף שעליו נסועות משאיות, הוא בגדר "ג", לפי הגדרת חוק העזר העירוני, וכי החניה בו אסורה; כי בנגדו לטענת המשיבה, ולקביעת בית המשפט המחויזי, לא היה במקומ תמרור ברור אשר אסר על החניה במקום; כי ריבוי המקרים שהגינו לפתחו של בית המשפט, בגין דוחות' שניתנו לחונים במתחם, מעיד, כפי שציין בית המשפט לעניינים מקומיים בפסק דין, על מחדל בהצבת שלוט ראי מצד המשיבה; וכי המשיבה הציגה לבית המשפט לעניינים מקומיים צילום תקריב של שלט זעירו אשר על החניה במתחם, אשר אדם סביר לא היה מבחין בו, והציגו אותו כשלט גדול. בנוסף, נטען בבקשת רשות הערעור, כי כב' השופטת סוקולוב, אשר דנה בתיק במסגרת הערעור לבית המשפט המחויזי, הגיעה לדין "עם דעה מוגמרת מהבית", ולא נתנה דעתה להסביר ולנימוקי המבוקשת. להשלמת התמונה, יצוין כי המבוקשת "צגה את עצמה בכלל ההליכים בעניינה". לאור מכלול הטעמים האמורים, התבקש בית משפט זה ליתן לבקשת רשות ערעור, לדין בערעור לגופו, לבטל את פסק דין של בית המשפט המחויזי, ולהפחית את סכום הקנס שהושת על המבוקשת לסת של 250 ₪, בהתאם לפסק דין של בית המשפט לעניינים מקומיים.

תגובה המשיבה

5. בתגובהה לבקשת רשות הערעור, טענה המשיבה, כי דין הבקשה להידוחות על הסף, משאן היא מעלה "כל נימוק או סיבה שיש בהם כדי להצדיק ערעור בגלגול שלישי". אשר לטענות המבוקשת בדבר כשלים, לכורה, שנפלו בתימורו המתחם, טענה המשיבה, כי בית משפט זה אינו אמור להתערב בקביעות עובדיות שנעשו על ידי הערכאה הדינית. עוד נטען בתגובה המשיבה, כי משקבע בית המשפט לעניינים מקומיים שהמתחם הינו "גנ", כהגדרתו בחוק העזר העירוני, לא קמה למשיבה החובה להציב תמרורים האוסרים על חניה במקום. אשר לטענת המבוקשת, לפיה לא הייתה מודה ביצועה הבהיר, לו ידעה כי המשיבה תערער על גובה הקנס בבית המשפט המחויז, נטען בתגובה המשיבה, כי עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט לעניינים מקומיים מעלה שהמבקשת הבינה היבט במה היא מודה, וכי אין ממש בטענתה זו.

דין והכרעה

6. הבקשה שלפני נוגעת, רובה ככולה, בעניינה הפרטי של המבוקשת. עסוקין בבקשת שנסבה, בחלוקת הארי, על קביעות עובדיות אשר נעשו על ידי הערכאות הקודמות, ואייננה מעלה כל סוגה ציבורית רחבות היקף. בנוסף, אין מתקיימים בבקשת זו שיקולי צדק מיוחדים, המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". מטעמים אלו בלבד, דין הבקשה להידוחות (ראו, למשל, רע"פ 8377/13 ורकשטל נ' עיריית תל אביב-יפו (6.2.2014); רע"פ 4918/13 כהן נ' מדינת ישראל (18.2.2014); רע"פ 1042/14 יצחק נ' מדינת ישראל (11.2.2014)). יצוין, כי גם לגופו של עניין אין כל ממש בבקשת רשות הערעור, ודינה להידוחות.

7. בקשה רשות הערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשע"ז (11.12.2016).

שפט